

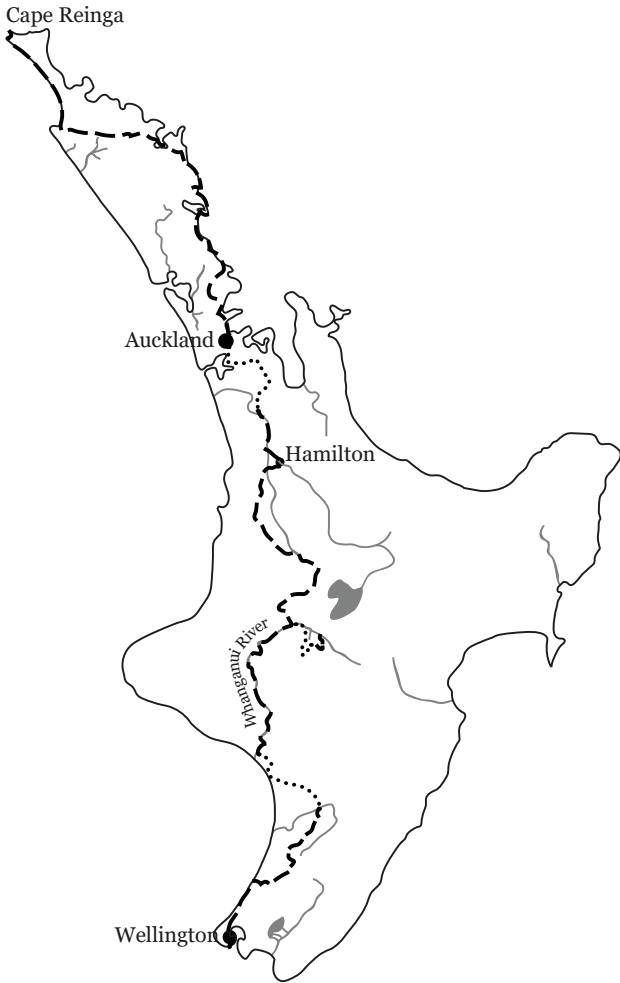
TE ARAROA

**3.000 kilometer te voet
door Nieuw-Zeeland**

Jasper van Riet Paap

Deel I

Het Noordereiland

Het strand op

Driehonderdtweëntachtig, driehonderddrieëntachtig, driehonderdvierentachtig...

We lopen op het strand. Voor de derde dag strand. De afgelopen dagen zagen we heel veel zand. Hard zand gelukkig, waardoor we goed door kunnen lopen. Af en toe ligt er een aangespoelde vis op het droge, wat voor de nodige afwisseling in het landschap zorgt. Omdat er verder niet heel veel te zien is, ben ik me maar op een andere manier aan het vermaken: stappen tellen. We hadden al wel gehoord dat de eerste weken het moeilijkst zijn. Enerzijds vanwege de fysieke inspanning van het dagelijks lopen en anderzijds vreet het lange lege strand je mentaal op. En dat klopt. Gelukkig zijn wij met z'n tweeën en kunnen we nog wat praten. Maar in dit landschap, waar de omgeving ons niet veel inspiratie geeft, hebben zelfs wij even geen gespreksonderwerpen meer. Daarom dus dat tellen: driehonderdvijfentachtig, driehonderdzesentachtig, driehonderdzevenentachtig... Volledig in gedachten verzonken loop ik zo een tijdje door. Tot ik plots wakker schrik en me realiseer dat Marjon net iets zei, maar ik was zo gefocust op het stappen tellen dat ik haar niet heb gehoord. Gelukkig kent ze me langer dan één dag en herhaalt ze haar vraag nog maar een keer: 'Of we zo nog een keer pauzeren?'

Als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat we nog een uur hebben voor het hoogwater is. Van het bijna honderd meter brede strand waar we vanochtend op begonnen, is nu nog zo'n tien meter over.

'Nog even en er is helemaal geen strand over,' zeg ik.

We besluiten om zo lang mogelijk door te lopen totdat er echt geen strand meer over is en we een 'verplichte' pauze moeten houden. Gestaaag stappen we door en ik vraag me af waar ik ook alweer was gebleven met tellen. 'Voor de zoveelste keer ben ik vandaag de tel kwijt. Nou ja, dan maar weer opnieuw beginnen.' Als ik weer begin met het tellen van mijn stappen vraag ik me af wat we hier in hemelsnaam aan het doen zijn. Wat is er nou

leuk aan om drie dagen op een uitzichtloos strand te lopen, en dan is het einde nog niet eens in zicht. Sterker nog we zijn net begonnen.

Hoe het toch komt dat we hier nu lopen? Om deze vraag te beantwoorden moeten we een paar jaar terug in de tijd. We hebben allebei een goede baan, we zijn allebei opgeleid als verpleegkundigen, maar werken sinds 2010 als onderzoeker en docent in de gezondheidszorg. Ondanks dat het allemaal op rolletjes loopt, knaagt er iets. Of het komt door het dertigersdilemma weten we niet, maar we besluiten dat als de projecten waar we aan werken klaar zijn, we een lange reis willen maken. Omdat het nog jaren zou duren voordat het zo ver is, hebben we genoeg voorbereidingstijd. Verschillende reizen passeren in de daarop volgende jaren de revue: lang denken we met een jeep door Afrika te gaan reizen, dan wordt het met de fiets naar Singapore. Maar omdat we geen zin hebben in bureaucratische rompslomp tijdens het reizen, gaan we op zoek naar iets anders. En dat andere vinden we uiteindelijk in Nieuw-Zeeland. Waar in 2011 een drieduizend kilometer lange wandelroute is geopend: van Cape Reinga in het noorden naar Bluff in het zuiden: de Te Araroa. Ter illustratie: van Utrecht naar Parijs is het zo'n vijfhonderd kilometer. Dus zes keer op en neer naar Parijs of een retourtje Barcelona, te voet welteverstaan.

Vlak nadat ons oog is gevallen op deze route, of dit avontuur kunnen we beter zeggen, is er op de televisie een uitzending te zien van Floortje Naar Het Einde Van De Wereld. Floortje Dessing bezoekt in deze aflevering een Nederlandse die de Te Araroa met haar Nieuw-Zeelandse man aan het lopen is. De nacht na het zien van deze uitzending zijn we gaan slapen met de gedachte dat onze zoektocht weer opnieuw kon beginnen: we zagen onszelf namelijk nog niet echt op konijnen schieten om ons in onze voedselbehoefte te voorzien. Gelukkig blijkt de volgende ochtend al snel dat we de Te Araroa ook zonder geweer kunnen lopen.

In de weken en maanden die volgen, struinen we het internet af naar informatie over de Te Araroa. We lezen de *trail notes*, de officiële informatie over de Te Araroa waarin de route wordt beschreven. Deze informatie vergelijken we met ervaringsver-

halen van mensen die de Te Araroa in voorgaande jaren hebben gelopen. Tegelijkertijd kijken we kristisch naar onze huidige kampeeruitrusting. Hoewel die al redelijk licht van gewicht is, kan die nog een stuk lichter. Uren spenderen we met het vergelijken van lichtgewichttenten, wandelstokken, branders en al wat we nog meer nodig hebben. In Nederlandse outdoorwinkels zijn lichtgewicht spullen echter niet tot nauwelijks te verkrijgen. Aan de lopende band bezorgt PostNL daarom pakketjes uit het buitenland. Ieder onderdeel van onze uitrusting wordt gewogen en besproken. We weten dat sommige spullen, zoals onze slaapmatjes, nog lichter kunnen, maar in een enkel geval kiezen we bewust voor iets meer comfort. Als we na maanden van onderzoek vol trots onze uitrusting aan familie en vrienden laten zien, worden we raar aangekeken.

‘Waar is de rest?’ wordt meer dan eens gevraagd als ze horen dat we maar twee onderbroeken meenemen. Maar er is geen rest, we moeten alles op onze rug meedragen en dus nemen we alleen het hoogstnoodzakelijke mee.

Ondertussen zijn we ook onszelf aan het voorbereiden. Niet dat je je in Nederland echt kunt voorbereiden op een half jaar iedere dag lopen in bergachtig terrein, maar toch. We lopen regelmatig hard en we verslinden NS-Wandelingen. Om onszelf en onze uitrusting aan een ultieme test te onderwerpen, gaan we op een meerdaagse wandelvakantie op IJsland. Over het algemeen zijn we tevreden, alleen onze schoenen blijven een discussiepunt. Nemen we onze oude en vertrouwende wandelschoenen mee of stappen we toch over op de veel lichtere en onder lan-geafstandslopers populaire trailrunnerschoen? Vele discussies later, besluiten we de trailrunnerschoenen op zijn minst een kans te geven. Nadat we allebei een paar aangemeten hebben gekregen zijn we om: de trailrunners zitten als gegoten.

Het enige dat nu nog tussen ons en de Te Araroa instaat is een visum. Veel jongeren reizen op een *working holiday* visum naar Nieuw-Zeeland. Zo’n visum is tot je dertigste verjaardag aan te vragen. Met onze leeftijden van 31 en 32 zijn wij dus genoodzaakt om een verlenging van een normaal toeristenvisum aan te vragen. Nadat we heel wat papierwerk hebben ingevuld, wordt de bureaucratie in gang gezet. Het kan wel even duren, krijgen

we als bericht terug. Maar als we de volgende ochtend wakker worden, hebben we, tien uur nadat we het visum hebben aangevraagd, allebei een e-mail met daarin ons visum voor zeven maanden Nieuw-Zeeland.

Een paar maanden later is het zo ver. Marjon rondt haar promotieonderzoek naar de zorg voor kwetsbare ouderen af. Omdat ik mijn onderzoek een aantal maanden geleden heb afgerond, kunnen we eindelijk onze belofte om op reis te gaan als onze projecten zijn afgelopen, vervullen. Vier dagen na de promotie van Marjon stappen we in het vliegtuig naar Nieuw-Zeeland. Na een lange vlucht komen we aan in Auckland. We geven onszelf een paar dagen om bij te komen van de jetlag om daarna op de bus naar Kataia te stappen. Vanuit de luxe touringcar zien we het weer veranderen. Was het in Auckland nog mooi weer, hoe noordelijker we komen, hoe harder het regent. In Kerikeri wisselen we van bus. De luxe touringcar wordt ingewisseld voor een exemplaar uit de jaren zestig. Het dito interieur is nodig aan vervanging toe. De verstelbare stoelen uit de vorige bus maken plaats voor banken met kaarsrechte leuningen die zo dicht op elkaar staan dat we opgevouwen op de bank zitten. We zitten als sardientjes in een blik. Als deze bus al gordels zou hebben, zou het gebruik daarvan volledig overbodig zijn. Van enig comfort is geen sprake meer. We horen de motor ronken als we wegrijden. Samen met de andere passagiers kijken we met argusogen naar de vele regen die uit de lucht komt zetten. Het lijkt wel of de moesson op ons neerdaalt, zo hard regent het. De ruitenwissers van de bus kunnen de vele regen niet aan. Wij zien niets dan een wazig uitzicht als we door de voorruit kijken. De buschauffeuse lijkt zich niet aan de regen te storen en rijdt stevig door over de smalle en slingerende snelweg. Wonder boven wonder stopt het plots met regenen als we in Kataia aankomen, de meest noordelijke plaats die je met het openbaar vervoer in Nieuw-Zeeland kunt bereiken. Vanaf Kataia is het nog zo'n 110 kilometer naar Cape Reinga, de noordelijkste punt van Nieuw-Zeeland. Bij Cape Reinga kun je dus niet anders komen dan zelf te rijden, met een georganiseerde tour mee te rijden of te liften. En wij hadden een lift geregeld. Via Facebook zijn we in contact gekomen met een

Nieuw-Zeelander die de Te Araroa vorig jaar heeft gelopen en ons wel naar Cape Reinga wilde brengen. Nog geen vijf minuten nadat we in het centrum van Kataia zijn afgezet, komt onze lift al aanrijden. In zo'n twee uur tijd heeft Carl ons naar Cape Reinga gebracht. Onderweg reden we door een behoorlijk glooiend landschap met uitzicht op enorme duinen. Van de oceaan was echter niet heel veel te zien: hoe dichter we bij de oceaan kwamen, hoe mistiger het werd. Gelukkig bleek de vuurtoren van Cape Reinga wel te zien: het startpunt van de Te Araroa.

Dat was dus drie dagen geleden. In de afgelopen drie dagen is alles veranderd: lopen, eten en slapen, dat is nog het enige dat telt. Ons leven dat met een internet- en nieuwsverslaving aan elkaar hing, is niet meer. Drie dagen geleden stonden we bij Cape Reinga nog heel even tussen de normale toeristen. Maar toen wij van het pad rechtsaf sloegen, en de overige toeristen rechtdoor liepen om terug bij hun auto te komen, lieten wij ons oude leven achter ons. Via een lange trap zijn we afgedaald naar het strand. Een kort stuk strand, want al snel loopt de route de duinen weer in om Kaap Maria van Diemen over te steken. Na weer een kort stuk strand, zijn we onze eerste wandeldag geëindigd op Twilight Beach. Een kleine camping met een composttoilet en watertank.

De tweede dag begon in de duinen, maar al snel daalden we af naar 90 Mile Beach. Een bijzondere naam, omdat het strand eigenlijk maar 55 mijl lang is (88 kilometer). Toen we onze eerste stappen op 90 Mile Beach zetten, daalde er een rust over ons neer, waarbij we alleen nog maar het ruisen van de wind en de onophoudelijke golfslag hoorden. Maar na drie dagen begint zelfs dat dus enigszins te vervelen. Blij waren we dan ook dat we gisteren onze eerste toeristenbus hebben gezien: een tot bus omgebouwde vrachtwagen met toeristen die vol gas over 90 Mile Beach rijdt. Op weg naar de enorme zandduinen vlakbij het noordelijke deel van 90 Mile Beach en met als afsluiter van de dag een bezoek aan Cape Reinga. Hoewel men vrolijk naar ons zwaaide, zullen ze zich ongetwijfeld afvragen waarom wij hier met grote rugzakken op de rug lopen. Dat vragen wij ons in ieder geval wel af.

Inmiddels staat de teller op vier. Niet wat betreft het aantal stappen, maar wat betreft het aantal toeristenbussen. Vanoch-

tend zijn er al drie gepasseerd, waarmee het gewoon nog druk wordt op het strand.

Ik lig met mijn ogen dicht op mijn rug in het zand. Onze lunch, wraps met Nutella, hebben we al even op. Af en toe krabbel ik overeind om naar het water te kijken. Als het water zich weer langzaam begint terug te trekken, trek ik mijn schoenen uit om het zand dat zich in de loop van de ochtend in mijn schoenen heeft verzameld uit mijn schoenen te schudden. Als het meeste zand er weer uit is, gaan de schoenen weer aan en hijsen we de rugzakken weer op de rug om nog maar een stukje te lopen. Negen kilo aan basisgewicht plus eten en drinken, dat is wat we bij ons dragen. Daarmee leggen we vandaag uiteindelijk 32 kilometer af. Omdat het terrein volledig vlak is en het natte zand prima loopt, zijn het geen heel moeilijke kilometers. Alleen het uitzicht hè: alleen maar zand en zee met daarboven de immer brandende zon die een heel stuk sterker is dan de zon zoals we die gewend zijn in Nederland. Maar aan het einde van de spreekwoordelijke tunnel waar we in lopen schijnt licht. Lang voordat we er zijn, zien we de vlaggen van Utea Park al boven de duinen uit steken: een vakantiepark waar we maar al te graag onze tent opzetten. Maar door het kale strand hebben we geen referentiepunten om te zien hoe ver het nog is. Tot onze verbazing duurt het dan ook nog bijna een uur nadat we de eerste vlag boven de duinen uit zagen komen voordat we daadwerkelijk op Utea Park staan. Aangezien een tentplaats net zo duur is als een cabin, blijft de tent vandaag in de tas. Een echt bed, stoelen en een koud drankje. We nemen het er van. Drie dagen van de wereld zijn is helemaal niet lang, maar als je met zo weinig bepakking reist ga je alle extraatjes nog meer waarderen, zelfs al na drie dagen.

Bij Utea Park zien we ook de eerste afvallers: één medeloper heeft in drie dagen tijd zulke blaren ontwikkeld dat wij het een wonder vinden dat hij überhaupt nog kan lopen. Alleen al door naar de blaren te kijken, schieten onze voeten spontaan in een stuip. Van de eigenaresse van Utea Park krijgt deze loper pure manuka honing om op zijn open blaren te smeren.

‘Maori’s gebruiken dit al jarenlang,’ zegt ze.

Gelukkig hebben wij nog geen honing of andere smeersel-

tjes nodig en hebben we de eerste kilometers zonder problemen doorstaan.

De volgende dag lopen we 31 kilometer om weer in de eerste echte beschaving te komen. Onderweg weten we niet wat we zien als ons zes toeristenbussen, evenzoveel auto's en twee quads voorbij rijden. Het wordt met de dag drukker. Iets verderop zien we iets op het strand liggen. Als we dichterbij komen, zien we dat het een dode hond is. Omdat het niet te missen is dat deze hond is overleden, zijn we snel verder gelopen. Weg van de lucht die om het kadaver hing.

Later horen we dat andere Te Araroa lopers zeehonden, vissen en heel veel vogels hebben gezien op 90 Mile Beach. Wij hebben alleen maar dode vissen en deze dode hond gezien.

Halverwege de dag zien we in de verte Ahipara al liggen: een klein kustdorpje dat voor ons het einde van het strand betekent. Na nog een paar uur lopen, komen we aan het begin van de middag aan in Ahipara. Op de plaatselijke camping zetten we onze tent op. Een oase van rust, als je alle luidruchtige jongeren even weg denkt. De camping herbergt namelijk ook een hostel waar veel jonge Duitsers bivakkeren die hier werken en vakantie vieren tegelijkertijd. En dan met nadruk op het laatste. Gelukkig is er nog een mooi veldje achteraan de camping waar alle Te Araroa lopers worden neergezet. Daar heerst wel een oase van rust. Wie nog kan lopen ligt te rusten en alle anderen zitten hun wonden te likken. En dat zijn er nogal wat. Verschillende lopers hebben flinke blaren opgelopen, een enkeling heeft serieuzere spier- en peesproblemen en één loper heeft schuurplekken op zijn benen van zijn spijkerbroek. Wat blijkt, al op de eerste dag is hij zijn nieuwgekochte wandelbroek kwijtgeraakt en moest hij noodgedwongen drie dagen in zijn spijkerbroek lopen. Wij horen alle verhalen aan en zijn blij dat we de eerste dagen mentaal en fysiek goed zijn doorgekomen.